

ex se, et anteqm à Deo fiat nullum habere uerum
eē, et reale. Nō esse oīa mīnū in rerum nā de aliena-
tura, alioq, talis crea aliqd haberet independentē
à Dīna voluntate, et posse gloriari dē se. Nō
suiam, sed sicut nō feret ex nihilo illud Sapia 2.
Iuxta nihil nati sumus, et spēs D. S. P. cōiter dī-
cans qd qd à Deo factum nō ē, & Deum eē, & nō eē.
Denique illud eē epia in creatura anteqm à Deo
fiat aliqd reale est, talis crea à Deo nō pot anhi-
lari, qd ē in primis absurdum; qd etc.

Notō qd pot eē qd de mō loquēnt ad salua-
da aliqua spēs, cōprominum sensu ad-
missa, et creberimj sapientiam sermonibus usurpa-
ta: vō epia rez sunt ab eterno / sunt pōtēti, et alia
huiusmodi; de qd mira ē in dī. Nō dīversio, mira
nō ē, iusū, et herum ipsa, qd qd abstrusissima sunt,
miserima ignorā, ut ingēniū nō tri lurtam supelle-
cilem ingenue faciamur

Qdōd attinet ad C. an spēs dī dī dī dī
certina citatū cum Henrico rex epia
nō sūt fuisse ab eterno dī dī in dīna cogitōe, et pōtē-
tate in dīna oīpōa, ut in cā, sed fuisse in reali-
tate reale positū, et actuale. Iqđ dī Deus potest
ēduere lapidem, et nō pot pōtere thymaram, qd
lapis habet nō refuzniam ad exiendū, nō ita thy-
māra, sū nō pot in lapide fundari illa nō repuz-
nia, cumjū in subro, nisi lapis nō aliqd reale ac-
tuale; qd lapis ab eterno, anteqm exiat nō ē aliqd
reale actuale. Qd cōiter regardo minoren, qd
sunt aliqua repōe, p se exiētes, ut nihilum, et spā-

rium imaginarium; et talis est illa n' repugnans, q' dicitur,
ut ducatur lapis, anteqm lapis exiat.

Si in' inste, illam non repugnantiam n' einc-
gationem, id ee aliquid positivum, qd negari p
impossibilitatem, seu q repugnantiam ad existendum, aucto-
ritorie opponit, alioqui dabitur negatio negari, et i-
dictis in' duo extra negativa, qd nemo p' huius ad-
mitteret. qd si p' se ab aeterno datur talis n' repug-
nantia, iam ab aeterno datur aliquid reale positivum ac-
uale. ¶ Et consider ex S. Th., et Soncinnae apud
Suar. d. 4. sect. 1. n. 20. bene posse dari negationem ne-
gationis, et idictionem in' duo extra negativa, dummo-
do est, aliam signet, t' recipiat ad min' entis, po-
sitivus, et ita ab aptitudine ineptitudinem, divisionem
ad indivisionem, possibilitatem ab impossibilitate negari
et idictorie opponi.

Catenum haec vis falsam r'inet d'iam s'ide
negatione loquatur, q' operationem r'ari antea-
dit, qualis ee deberet illa n' repugnans lapidi, ad ex-
istendum, si ee negatio. nam impossibile e' in' r'atem, qd
nihilum nihilis opponat idictorie, et qd negatio s'one-
gatio negationis, qm' enim erit negatio, si nil negat? et
qm' p'p'abit idictorie, si idictis e' p'ra, et negatio illius?
ubi vero a p' rei nulla e' p'ra, s' utriusque nil, qm' o-
port' ee p'ra, et negatio illius? ¶ In' C. in logica q' s'ultu
act. 2. ¶ 2. arjum de ineptitudine ostendunt ee aliquid
positivum: et Suar. citatu, n. 21. dicit divisionem ee
qd positivum, ut nos d' ostendimus d. 2. sect. 3. ¶ S. Th.
Et io S. Th., ut ibidem Suar. exponit intelligendus e'
de solis negationibus q' r'ationem i'fuiti, in q. 1. illis, aliam

primum

per modum positivum pot' recipere, et aliam opponere.

De p. sciendo cum futuris inchoata d.
cap. sect. 1. Et si illam n. repugnantiam, q. ex
pe lapidi p. ducibili illigit, esse aliqd. positivum, qd
in n. datur a pe rei, id dabitur, si Deus voluerit, et
potiam suam applicaverit: Un' illud positivum est
ipse lapis sub dno dno voto, et actionis, qui dicitur
ei ab aeterno, qd etiam, et q. e. obtine' in dno cogitae,
et q. est potestatis in dno dno, et q. in dno definiti-
us ipsius ipm n. reluce' annexa repugnantia ad essendum,
et repugnantia, ne dno voto, et dno circa illum ter-
minari possint, q. n. illi lapis est, sunt conun-
gibile, n. ita / Chymaera e' / quamobrem vtriusq. dici
possunt ei ab aeterno rex, etia, nimirum obtine', potes-
tatis, et idionaliter: in eo aut. a nihilo distin-
guntur, qd nit n. e. ab aeterno, sed potestatis, et con-
ditionaliter, cum n. i. teneat' in dno dno, nec in eum
ipm definitus reluceat annexa n. repugnantia ad dno
nam votum, et dno, ac e. illud p. ducendum versa:
n. possunt, q. n. relucens in aliquo ipm, ut iningibi-
lia / nihilo, et / est.

Argumentum Adversarij 2. q. ab aeterno ve-
rum est dicere / Petrus est et rade / sed
p. ducit n. potest' ut ve' affirmari de subto, qd nit
e. a pe rei; q. Petrus ab aeterno est aliqd. re-
ale, et actuale. Dist. mai. verum est dicere ex
hypothesi / Petrus e. et rade / id. mai. verum e. ve-
rum, nego mai. Nam falsum e. ab se loquendo et
rade e. junctum cum Petro, cum neg. Petrus, neg.
et rade sint in rep. na.

In abis

Instabit, etiam Petri anteqm exiat positum
in p[ro]p[ri]o, q[uo]d ante loquens e[st] aliqd reale
et positivum. Nego itiam: q[uo]d ut ponat in p[ro]p[ri]o
sua, e[st] q[uo]d sit aliqd reale, et positivum ex hypothesi
si: nam p[ro]p[ri]um e[st] serie p[er] rasionem facta ear[um] reru[m],
q[ue] à nichilo idistinguuntur, quales sunt ea[rum] o[mn]i[um], q[ue]
exire possunt; s[ed] q[uo]d iditerate sunt aliqd reale, et
positivum.

Argument[um] 3. q[uo]d id e[st] eni in p[ro]p[ri]o, et in actu,
s[ed] eni in actu vs. humanitas Petri est
aliqd reale, et positivum, q[uo]d in p[ro]p[ri]o, siue ante ex-
istentiam est et aliqd reale, et positivum. Quis
eni in p[ro]p[ri]o, si p[ro]p[ri]o sumat[ur] p[er] facultate p[ro]p[ri]etaria,
n[on] e[st] id in p[ro]p[ri]o, et in actu, q[uo]d p[ro]p[ri]o est, vs. s[ed] in o[mn]i-
p[ro]p[ri]o, eni vers[us] in actu, s[ed] in exia est aliqua crea-
entiam eni in p[ro]p[ri]o o[mn]i[um], siue q[uo]d e[st] o[mn]i[um] s[ed] in o[mn]i-
p[ro]p[ri]o, esse eandem, anteqm exiat, et posteqm exiat, q[uo]d idem
no Petri vs. q[uo]d est creatus, est creabilis, s[ed] e[st] i.

Hec eni ratio sustineri n[on] pot[est], q[uo]d implicati-
onem involuit, et it[er]o infundit. Nam
si de Petro n[on] exiente nit[ur] e[st] in rerum n[atu]ra, quomodo
Petrus n[on] exiens e[st] idem, s[ed] identificat[ur] cum Petro
exiente, q[uo]d aliqd e[st]? Potest ne aliqd cum ni-
chilo identificari, s[ed] e[st] i?

3. respondendum e[st] eni in p[ro]p[ri]o, et in actu
e[st] id neg[ati]ve, i. n[on] e[st] aliud in p[ro]p[ri]o, et ali-
ud in actu, q[uo]d unum t[ame]n e[st], nimirum id q[uo]d e[st] in
actu, q[uo]d iudic[ur] e[st] in p[ro]p[ri]o, neq[ue] dictum e[st], neque
identificatum sibi, q[uo]d e[st] in actu, q[uo]d q[uo]d non e[st]
simplex, nullo modo e[st], et id quod dicit[ur] n[on] e[st] actu

neq[ue]

04
neg, distinguunt, neque identificant, cum in iam erit ai,
erit idem, qd est, & n' erit aliud a se, id id secum.
Ita intelligenda sunt, q' diximus in supplemento q. i.
de ratione a. i. & ubique tui

Argument 4.º res p'ibite committunt t'iam
cogitandam, et amorem, q' sunt aliquo reale po-
sitiuum actuale. Nego etiam, q' non est opus, qd ali-
quid sit reale positiuum actuale, ut termines cogitandam, et
amorem, ut patet in vicaria de hostibus obtinenda,
et in tenebris ad furtum perpetrandum, ac in panis
carentia, et in eclipsi lunari, q' hanc cum n' sit ai
cogitamus, et illa cum sint negatiue expectamus.

Argument 5.º epia creata ante exiam n'e
ens rationis, q' est ens reale. Distinctio:
est ens reale p'ibite, & in d'ist'ate, in d'ist'ate: est ens
reale actuale, et abse, nego etiam, et in eo distingui-
tur ens reale, et in statu p'ibite, et in d'ist'ate ab
ente ratio, ut sic, q' ens ratio, ut sic, n' e' ullo mo-
possibile a p'eri, atus ens reale intelligit' ut q' possi-
bile a p'eri.

Cois igit' ex vera snia et epia rez ee ai,
q' sunt, qn' sunt in rez na p'ducta, sicut
exiencies, ante exiam vero, et p'ductionem nullum
verum esse reale in se habere. Ita cum multis d'icant
citatis d. 31. sect. 2., et Surtaduy citatis in d'icant d.
E. sect. 2. Id aut' manifestum e' ex ips, q' dicta
sunt p' In hoc puncto, si de re ipsa loquamur:
si vero q' sit de modo loquendi, iam ex solutio ar-
gumentor, patet quomodo p'prie, illa sint accipienda,
nimirum epia rez, esse ab aeterno, & in esse p'ibite,
¶ in

In esse cognito, & obvio, & in esse conditionato, ut
dictum est in **2° & 3° q^o.**

Epia aut ee p^oib^ole, signat ex p^oie
p^oiam repenri ad crea^o p^oducenda; ex p^o
reip^oarum importat futurionem reip^o conditionatum rei q^o
de p^oib^ole. Un^o hac p^oio / epia reum sum p^oie
ble p^o a uig^oia^o sm^o id, q^o inar^oinsee signat facit hunc
sensum / epia re, ex^oante si Deus uellet / si u^o
accipiat sm^o id, q^o extrinsec^o importat, hunc epia
et / Deus habet p^oiam ad re, epia p^oducenda.

Hinc inferes p^oib^ota sm^o id, q^o intrin-
see dicant, n^o ee aliud, nisi futura con-
ditionata: Un^o sicut in futuro abso, q^o dicimus / p^o
est futura / non signamus aliquid iam uere, ex reate
epie in re, na, s^o p^ore aliquid, q^o Deus uoluit, cum
de p^oenti n^o sit aliquid; ita q^o dicimus / re e p^oib^ole /
signamus, q^o aliquid foret, si Deus uellet, n^o en^o
aliquid esse. Idcirco quemadmodum sufficit finitum,
q^o cras p^oneret, ut re, q^o cras erit, hodie dicat^o fu-
tura, sic et sufficit finitum, q^o poneret, si Deus uellet
rem p^oducere, ut modo uere dicamus^o esse p^oib^ole;
q^o hoc n^o signamus aliquid ee inar^oinsecum, q^o nunc
re habeat, s^o q^o tunc haberet.

Ob^o 2°. Coniungibilita^o huius remini / lar-
p^o / cum abso tri^o / est / dicit aliquid ab-
sum ex p^o re; q^o p^oib^ole^o ex p^o re nunc non est
aliquid conditionatum. Neq^o au^o: q^o tales rei nun-
quam de facto iungendi sunt, nisi Deus uolue-
rit, et ideo^o o^o iungibilita^o eor^o est in ord^o.
ad binam uoluntatem, nec explicari pot^o nisi sub
uide eius^o bina uol^o.

Replie =

Replicabit, ex hoc sequitur nullam ei rem
pure possibilem, si hoc est inauditum; 2.º
Nego sequellam: nam res futura sub ordine sine
ordine ad votum creatam, est pure possible, et est futu-
rum inditionatum narium: res uero futura sub
ordine cum ordine ad votum creatam, n^o est pure
possible, sed futurum inditionatum liberum: res item
futura absq^e sine ordine ad votum creatam, est fu-
turum absurdum narium; et res futura absq^e cum depen-
dentia a votum creata est futurum absurdum liberum.

Urgetur in deo dicta scia trās ad fu-
tura conditionata, et ad pure possible. 3.º
sunt res diversa. Dist. an: dicta scia trās ad fu-
tura inditionata libera, et ad pure possible, n^o an:
haec n^o est oio naria, illa uero libera, s^z utraque
simplex intelligentia nominet^r, q^a n^o uera absum, et
exercitam, s^z exercitam rei exiam attingit. Vi-
uersa scia trās ad futura inditionata naria, et ad pu-
re possible, nego an: sunt n^o id, et eod^e modo sum-
ptum.

Nesurgat, q^d sat futurum absurdum narium,
et res pure possible, eandem in deo sciam
terminabunt; q^d futurum absurdum narium, et res pu-
re possible n^o sunt res diversa. Nego 1.^{am} sequellam:
nam scia futuri absq^e narij ē scia arioni, q^a at-
tingit rem, ut in aliqua temporis scia exiente;
scia uo ē re pure possible, s^z futura inditionata na-
ria, est scia simplicis intelligentia, q^a n^o attingit
rem, ut exientem exercite in aliqua temporis
scia. Dist. de n° 1.^{am} sequellam: n^o sunt res

dicitur quod rem, & quod subiectum, id. sequellam: n. sunt
 dicitur quod quum, neque sequellam. Nam res cum vo-
 luntate dei iditionata e. ipsius productionem inde-
 pendentem a volente creatam exercendam, est parte potibis;
 et ead. cum volente dei absa e. ipsius productionem indepen-
 dentem a volente creatam exercendam, e. futurum absum natum:
 vni de hac dicitur, Eric q. deus voluit, de illa, Cret
 si deus voluit, argin. unobique est exia rei, & di-
 uina voluntas, sed in i. p. abse, in 2. iditionate.

Ob 2. deus abaterens e. ca. exemplaris, res,
 creandar, & creabilium, id. ca. exempla-
 ris, cum sic ca. reali, dat esse reale, q. eris abater.
 no. habent esse reale actuale collatum a deo, ut est ca.
 exemplaris, q. n. deus dicit nihil facere abaterens, ut
 q. in q. ca. efficiens, non v. in q. ca. exempla-
 ris. Dicitur ad hoc argum. dupliciter: 1. exem-
 plar in deo esse istam cogit. practiam, q. nihil re-
 bus, ifert prater denominationem extrinsecam co-
 gniti: argin. q. deus abaterens sit ca. exempla-
 ris, res, non p. res, haberet aliquid esse reale
 actuale acceptum ab ipso deo exemplariter cau-
 sante. Hac in' vis n. d. haret cum snia coi,
 qua tribuit exemplari veram radem causandi,
 argin. exemplar aliquid e. reale actuale con-
 forme debet rei explicitate, si vera ca. est.
 Ob 2. deum n. e. am. exemplarem actualem ab-
 terens, sed in tempore, q. exemplar n. cat actu,
 nisi q. ca. efficiens, illud respiciens imitatur,
 et inat. exprimere. Hac vis in coi snia bona
 est: id. in nostra snia neganda est minor p. p.

argum.

argumenti, q^a cā exemplari n' ē cā physica, crea-
ti, ut patet ex ijs, qⁱ diximus in tractatu de causis
qⁱ 4. a. 6.

Sect 2.

Vens creatum pendeat epiat^r à Deo?

Quia ois dependia est aliquo mō cālitā, idē
q^o inquirimus q^o ens creatum pendeat epiat^r
à Deo, idē est atq^z inquirere q^o epiā entis
creati sit talis, ut nec ēē, nec itigi possit sine
Deo cānte? In primis q^o ens creatum actualē,
si accipiat q^o actualē p^oductione certum est non pos-
se, ē esse, ē itigi sine Deo, ut cānte; q^a p^oductio
actualis est immediata, et epiat^r dependētia
à sua cā, cum n' p^oducatur p^o aliud q^o p^o se ipsam,
et cum sit minus agens, n' pot^o itigi sine ordine
ad ipsum Deum, qui est agens; et p^o pendeat epiat^r
ab illo, tanq^o à cā efficiente, et tanq^o à rōne.

Quasitio in' est q^o triū ipse actionis,
q^o eam est p^oductus, epiat^r pendeat
à Deo in eo epiē actuali. Affirmant oēs cōites
cum Suario l. 31. sect. 8. n. 17., et sect 14. n. 2
Probant t^o q^a nulla epiā creata potest actu epiē
in rerum nā, nisi ē à Deo sōlo, ē à Deo sit cum
cā 2. p^oducatur, cum sit epiat^r ens ab alio; q^o
nario t^o q^a epiat^r pendeat à Deo in tali epiē
actuali. Haec p^obas est optima, cum p^ocedat
à priori p^o deficiēti entis creati, q^o ē ab alio, n'
a se

à se, et cum n' deo alium ens, à quo possit ee, nisi
ab increato, qd est deus, recte infecti natio esse ab
illo, qn' est.

Probans 2.º qº ens creatum essentialiter est ens
p participationem, d' deus e ens, qd par-
ticipat ab ente creato; qº ens creatum, qn' est, es-
sentialiter dependet à deo, quem participat. Hæc gra-
tis n' includit dependiam causalitatis à deo in esse
actuali entis creati, qº bene pot quis participare
à liqº ex aliquo, n' en' p illum; includit en' aliquam
dependiam, s' ordinem essentialem p suppositionem, qº
id, qd e participans n' pot esse, neque intelligi, qn'
p supponat id, qd ab eo participat. Omitto alia
gravia leviora.

Ob 1.º actuali dependia entis creati
à deo e actio, d' hæc actio n' e quid
essentialiter enti creato actualiter existenti; qº actuali-
ter dependia à deo in esse n' e essentialiter enti crea-
to actuali. Dicitur min: n' est qd essentialiter, i. im-
mediate nien' p epiam o'i enti creato actuali, tran-
seat min; qº n' e ens creatum e de se determi-
natum, ut pcedat à v'lo deo, tanquam à ca
facti; neque e determinatum, ut pcedat ab eo,
tanquam à ca ubi, nisi qm' detrah' à ca 2.º,
ut ostendimus in tractu de causis q. 2. a. q. 1.

Nota. Non qd essentialiter, i. non existit absente
creato actuali, ut quandiu est in esse, perseveret ta-
lis actio, et actuali dependia, nego min. Unde de-
pendia actuali radicali, semper vit o'i enti crea-
to actuali p epiam, qº nulla est epia creata actuali,

q tale

q̄ talem dependiam p̄alem actualem non deprecatur.

Ob 2^a esse actuale ens, creati non est
esse ep̄ia, s̄ exia, s̄ exia n̄ est de ep̄ia
entis, creati, cum aliqd̄ r̄gen; q̄ ens, creatum actua-
le n̄ pendet ep̄iatē a Deo, h̄ pendet in esse actua-
li. Nego mai. Nam bene dixit D. T. q. 3. d. p̄ca
a. 5. ad 2^m. / ex hoc ipso, inquit, q̄ quiddam esse
tribuitur, non solum esse, id est exia, s̄ ipsa quiddam
creari d̄r / n̄ dicitur unū conis pendere ep̄iatē ab
alio, h̄ ep̄iam ab illo accipiat, q̄ n̄ petit radicari
nario pendere, et p̄ui ab alio cono, sicut oī res
creata petit radicari nario p̄ui a Deo, t̄ solo, t̄
sit cum cā 2^a: et ideo alio pendere ep̄iatē ab hoc
agens, q̄ petit nario p̄ui ab hoc. Dicuntur
autem ep̄ia res, n̄ generari, neque corrumpi quoad
ipsā definitionē, q̄ semper si recipiat, non necesse
debet recipere ab eadē; nam q̄d ipsam rem non
est dubium rerum ep̄ia, generari, et corrumpi, ut
patet ex dictis.

Supponit diff̄ de ente ipso creato, q̄m
est sub esse p̄iōti, et anteq̄m exiat. in
qua certum ē: n̄ posse tale ens in eo statu habere alia
quam p̄p̄iam dependiam ab aliquo, q̄ q̄ est, non
potest ab aliquo p̄p̄ie dependere, et causari, ut pa-
ret ex terminis. Dein et certum est ens p̄iōti
q̄m tale denominari extrinsecē a Divina oīp̄ia,
habere dependiam ab eadē oīp̄ia, tanq̄m a h̄o no,
ut perfecte recipiat tanq̄m terminatum illius oīa
virtualis p̄ductiva, q̄ est et quoddam dependia ali
in p̄ia, sive idionalis, q̄ si ponatur in rerum nā
ponitur

ponendum sit p̄ talem virtutem, ut p̄ se patet.

3° certum est ens p̄ibile, et q̄ius tale
denominat̄ intrinsece ex simplicitate, s̄
combinacione, et iungibilitate v̄ot̄, habere simi-
lem dependiam à divina v̄ote, et oīp̄ia, tanquam
à s̄ivo, q̄ n̄ pot̄ explicari talij coniungibilitate,
nisi p̄ ordinem ad divinam v̄otem, et oīp̄iam, cum
v̄i n̄ possint intelligi, ut iungendi, nisi Deus, q̄
potest iungere tales v̄ot̄, eos voluerit iungere,
v̄o; / sapi; et / est; et iter tale ens habet et illam
dependiam causalit̄ p̄oali; à Deo, q̄ respicit
eius p̄oam p̄ductivam, ita ut n̄ intelligat̄ p̄ossible
in verum n̄a, neque ponendum, si forte ponetur,
nisi p̄ divinam oīp̄iam. V̄i q̄ius res est intrin-
sece p̄ibile, sic divinam oīp̄iam, et v̄otem, tanquam
v̄um; q̄ius vero est extrinsece p̄ibile, respicit̄
ipsa, et est v̄i; divina oīp̄ia, et v̄ot̄. Deni-
que certo istae ens p̄ibile, et q̄ius est intrin-
sece p̄ibile, habere quendam ordinem narium,
et ep̄ialem sup̄positionis v̄i Dei, q̄ cum sit ens
p̄ participationem, non pot̄ intelligi sine ordine
ad illud ens, q̄ participat, tanquam ad aliquod
aliq̄, ut patet.

Sectio 3^a

Qd sit exia entis creati?

Q^o haec inextricabilis est, et quae magis sup-
poni convenit ab eadē, q̄m p̄funde tractari.

in ea nos, et coia dicemus, et nostra, lectori po-
teratam eligendi faciente. Coiter q^o exia
id esse dicit, quo res facta est, a ligno re-
le, et actuali in res, na. In suar. d. 31. sec.
7. n. 2. docet 1° cum coi, exiam entis, creati n^o esse
aliquid acciens illius: q^o si exia acciens, p^oprimu, et
coe: n^o esset p^oprimu, q^o p^oprimu alicuius rei resul-
tat natu ab eadem re iam exiense, un^o exia sup-
poneret se ipsam: n^o coe, q^o acciens coe pot^o ab esse
sine subti corruptione, si un^o abrit exia facta des-
muiti subam. Dein q^o coe acciens, supponit sub-
tum in res, na, ut ab eo substanten. 3° q^o oi
subtia creata est composita p^o acciens, ex subtia, et ac-
ciece. Denique q^o exia nostro modo inq^oendi e
ultimu complementum rei, subtia uero n^o pot^o com-
pleri p^o aliquid acciens.

Si dicit 1°: exia nit creati 2° exia;
q^o e acciens illius. Denit coiter ex-
iam nit 2° exia oi creatura, que p^ostindit ab
esse actuali, et exercito, n^o uero que iam est au-
a pe rei. Itac tn^o nis simpliciter idit exia
esse acciens rei entis creati, q^o ab se nit illius,
ut ipsi idunt: nam coe illud, q^o ab se loquen-
do nit 2° exia alteri, est acciens rei illius: reduplica-
tione n^o nit est acciens, et 2° exia: nam paries al-
bus, q^ony albus, neque est 2° exia, neque quincen-
tes, sed nario, et epinato albus.

Docet 2° et cum coi id suar. d. 2. sec.
6. n. 2. exiam entis, creati n^o esse entia-
tem superadditam epia, ita ut epia actuali, et exia

sine duā entitate, diste. Probat q^a epiā actu-
ali, ut sic, p se ipsam absque alio superaddito, & di-
uiso est p^o aliquid reale actuale in re, nā: q^o est.
Hæc p^o est ridicula: nam ut ostendere epiā
n^o esse rem diuisam ab epiā, debuit apponi, quod
epiā, ut sic, qualibet alia entitate sublata f^o al-
e esse aliquid reale actuale in re, nā: nam si redun-
plices, et poterit p^oare albedinem n^o esse rem di-
uisam à pariete, hoc mō: Paries albus, ut sic, qua-
libet alia entitate sublata, est aliquid p^o al-
bum: q^o paries, et albedo n^o sunt duæ re, diuisæ.

Deinde si obia 2°: epiā esse aliquid su-
peradditum epiā s^o se sumpta, q^o ut sic,
nec est in actu, nec in p^o, s^o p^ocedit ab utroq^{ue}.
Sicut epiā in p^o obtinuit superadditi, q^o n^o est,
et nihil nihil superadditi: epiā v^o in p^o q^o
ductiva, q^o est oip^o d^o n^o posse epiā creatā
superadditi ad aliquid cum illa sponendum, ut patet:
epiā denique, ut actuali n^o superadditi epiā, q^o epiā
ut actuali iam includit epiā. Ad rem n^o nihil
respondent: q^o adhuc superest illa alia iudens
epiā s^o se spectata.

Docet 3° in ead^{em} deo. 6., et alibi, epiā en-
ti, creati esse ipsam f^oalem, et realem
eiusd^{em} entitatem, p quam p^o est aliquid reale actu-
ale in re, nā, et ex sua cā, institutione. Probat
hoc ipsum eod^{em} arg^o, quo 2° locum p^oavit, q^o quo-
libet alio sublato, et posita entitate reale crea ex^o
sua cā, illa in crea esse aliquid reale actuale in
re, nā, exiens, q^o est. Sed p^o eod^{em} mō est im-
pugnanda

Deniq^{ue}

Denique si e^{e} e^{e} : entitas realis creatura,
est de e^{e} , s. ipsa p̄missima e^{e} e^{e}
 e^{e} vero n̄ est de e^{e} e^{e} ; q̄ ipsa realis entitas
crea n̄ est e^{e} e^{e} . Perit entitatem realem crea,
si sumat, que instituit crea in certo e^{e} , s. e^{e} , esse
illi e^{e} , n̄ ita si accipiat, que eam potest extra
suas e^{e} , q̄ e^{e} est, q̄ est creatum e^{e} suas
 e^{e} ponat. Certe ista ratio mirabilis est; necio
n̄ quomodo ead entitas potest esse q̄ subiecto, et e^{e} ,
et e^{e} : q̄ n̄ magis narium esse potest in alia
qua re, quam eiusdem rei e^{e} . Quomodo aut
id, q̄ est ois narium rei alienius, e^{e} esse pote-
rit rei eius?

Ille sunt ea, q̄ de hac re ceteri cir-
cumferunt, q̄ quantum valeant, non de-
cerno, s̄ in medio relinquo. Ego in Tractatu de Lau-
sis q̄ s. as. a. Attenus dixi e^{e} p̄ se entis crea-
ti actualis inalem esse actionem p̄ductivam rei,
q̄ s̄ petit, s̄ n̄ petit p̄duci in alia, semp̄ en-
petit n̄ facere unam p̄ actionem cum ea re, in
qua p̄ducit: e^{e} q̄ utroque in alio entis crea-
ti inalem actualis esse actionem p̄ductivam rei,
q̄ semper petit p̄duci in alia, cum qua faciat unam
p̄ actionem. De e^{e} in p̄ se, et de e^{e} in alio
dicendum est. Certe infra h. s. sec. i. in presenti aut
q̄ sentiamus de e^{e} entis creati in coi, que ab e^{e}
per se, et ab e^{e} in alio p̄scindit, breviter expo-
nemus, et in sequenti sectione id institutum ab-
solvemus.

Exia q̄ abs̄ loquendo aut est radicalis,
 aut fr̄alis: exia radicalis est ipsum
 esse cuiusque rei, nam rem esse, est rem exire s̄.
 dari in rer, n̄a, ut n̄ ostensum ē d̄ sect. 1. de re
 antequam deti in rer, n̄a, nil reperit, vñ d̄. 70
 inuenit in re, est exire ipsam rem, sine dari à se
 rei, accipit hoc ipsum dari à se rei, s̄. Hac ipsa
 exia in rerum n̄a est i. radicalis, q̄ sunt in
 re, et iter est ipsa exia rei: q̄ en̄ habet ipsa ex-
 ia rei ad nihilum redibit, nisi manuceat, et
 substantet in esse, ideo huius exia radicalis super-
 atigit q̄dam manuceat, s̄ substantentia, q̄ est
 exia fr̄alis, sine fr̄a, p̄ qm̄ re in exia radicali, s̄
 in esse substantet: Dñ exia fr̄alis est positivus, em-
 nententia rei in esse, s̄ in exia radicali.

Pursus, q̄ en̄ innotum de se ē derivatum
 poni, et manuceri in esse, et n̄ à quo-
 libet, n̄ à se ipso, ideo exia fr̄alis in eo est varia,
 et n̄ distinguit à radicali: q̄ vñ en̄ creatum d̄ se
 n̄ est derivatum poni, et manuceri in esse, ideo exia
 fr̄alis in eo n̄ ē varia; et si aliqua entia
 creata n̄ s̄ derivata fieri ab hoc, n̄ à quolibet eo
 in aliquibus exia fr̄alis ē dista à radicali, ut
 ostendimus in Tract. de Causis, q. 1. a. 4. ¶ Dico 1.
 ē q̄ aliqua sunt derivata fieri, s̄ poni, et manuceri
 in esse ab hoc, vñ à deo, et à prio vitali, ideo
 in aliq̄ exia fr̄alis n̄ ē dista à radicali, ut ibid
 ostentum est ¶ Dico 2. de j. latē in prio actionis.
 P̄ à priori, q̄ ubi primum re, utigit p̄ actionem
 p̄ducta, p̄alissime utigit, et p̄p̄a à suis causis,

24
et in esse actuali constituta, qd est praecipuum mu-
nus exia; 1° est.

Confirmat 1° p^o dicta doct^a, qd exia pra-
cipua est fra immo extrahens rem de
nihilis, eamq^{ue} sua causa, in ver^o na facti is-
suen, si res immo de nihilis exvaluit, et in se-
rum na facti collocat p^o sua causa, mediante
actione p^oductiva, qd alio p^oductiva rei est exia
pra-
cipua, p^o positio, et manutentia rei in esse.

Confirmat 2° qd ut infra patebit h. s. sect. 1. q
in accensibus sacra Eucharistia nullum modum,
p^oter actionem creaturam admittunt, dicunt ea
p^o se exire facti per eadem actionem: in q^o quos
est Furtadus in Physica d. 5. sect. 7. § 128. No-
ga, inquit, p^o accia in Eucharistia p^o se sub-
sistunt? Quid p^o se subsistere, i. n^o dependere
a subto, qd habent facti p^o creationem, imo de
o^o ente, qd creat, id tenet d. 11. Met^a sect. 5.
§ 44. Substia, inquit, p^o quam crea p^oducitur
independenter a subto in h^o ratione, est modus
ependi p^o se, aut p^o seita; nam esse pra-
cipua supporti non est constituisse facti nam in-
dependenter in h^o ratione, s^o a subto, id n^o p^ocreat
creatio, qd est p^oductio entis, independenter a
subto / et sect. 6. § 65, et sect. 9. id repetit §
115. et ibi, ac in § 116, et 117. irridet eos, qui
dicunt substiam reddi p^o creationem n^o facti s^o ef-
fective independenter a subto in h^o ratione, et
concludit / Alibi ostendi in h^o ratione, et
concl^odit, et eius dependiam facti insere in p^ose, et alitate

ma; q^o independia consistit in modo illi opposito, nempe in actione sine iursum subiecti, si in creatione loci, ille in q^o se allegat. Surtada reperitur apud ipsum in Physica d. 12. secti. 3. §. 61. et sect. 4. §. 65. in fine; et Magister meus Joannes de Guzzo in Meti d. 4. de p^{ri}o subiecti Sect. 5. §. Meti q^o 1. 4^a ex eo p^{ri}o, inquit, q^o ma, p^{ri}a rasti, terminet actionem creaturam, intelligit^r independ^{en}ti^a a subiecto.

Ad l. am. Item Suar., et eodem d^o erit in p^{ri}mo, etiam radicalen n^o est acci^o rei exienti, q^o est ipsa rei entitas, et de hac exia aliquid concludunt rati^o ibi adducte. Item r^{ati}o^{ne} d^o est neque exia p^{ri}alem, id est p^{ro}ductionem rei, epe acci^o rei in snia eundem Suar. d. 52. sect. 1. n. 17. et in ipse Suar nihil est not^o concludit, t^{er} de exia p^{ri}ali r^{ati}o^{ne} d^o. 2^a r^{ati}o, et 3^a et s^{er}u^{er}et nisi de exia radicali r^{ati}o^{ne} d^o, haec n^o n^o est entitas superaddita epi^o rei exienti, sed est ipsamet rei entitas r^{ati}o^{ne} actuali; exia n^o p^{ri}ali bene potest est aliqua p^{ri}a dista, et superaddita entita^{ti} r^{ati}o^{ne} actuali rei exienti, ut patet ex dictis, cum sit ipsa rei p^{ro}ductio actuali, q^o a lign^o, imo plerumq^{ue} distinguit^r a re p^{ro}ducta, ut istae ex §. Pursu^{er} et ex locis ibi citatis.

Ob l. rei n^o dicit^r exire p^{ro} suam p^{ro}ductionem, neque poni p^{ro} p^{ro}ducta p^{ro} illam ex^{tra} suas causas; q^o est q^o. De q^o an^o: nam res dicit^r exire p^{ro} se p^{ro} suam p^{ro}ductionem, ut patet ex dictis, in §. Conp^{ro}mat^r: et re vera p^{ro}ductio est p^{ro} extra her^{en}tem rem de nihilo, et res, n^o illam existens, ponensq^{ue} extra suas

suas

74
sua, iā, et posita tali productione rei, et quamvis alia
entitate sublata res ipsa utitur posita in esse, et ex
sua causa collocata. Unde productio rei est vera
exia pāly ipsius rei, q̄a est pā, perquam res frater
constituit aliqd reale actuali in res nā, q̄ est exia
cōp̄ distributio.

Et 2° Exia pāly alicuius rei, est id, sub
quo talis res tūc notitiam intuitivam, sicut
ut res cogitat intuitivē n̄ est opus cogici sub actione
ipsius productionis, q̄ actio n̄ est exia pāly. Neq̄ mai-
or n̄ videtur esse in nostro supplemento hōca q̄ i
de Triglucii operatione itly a. c. res sub ratione
p̄sentia rata, et apparenti, exercita, et exercenda
terminat cogicem intuitivam, q̄m̄ exia radicali-
ter, et pāly requirit, ut idio magis remota: n̄
n̄ potest esse p̄sens, nisi habeat esse, nihil aut pot
esse habere, nisi q̄ aliquam productionem.

Sectio 4^a

Quomodo distinguantur exia entis creati ab eius essentia

Autores cōp̄ sūca, q̄ p̄ter adēm productionem rei, ali-
am h̄m̄p̄m̄entem agnoscit, q̄m̄ vocat exiam, et illius
a subto distinctionem divisi sunt: alij n̄ ex nā rei,
alij p̄ rationem em̄ ratiocinatam à re exiēte eam
distingunt. Int̄ primoz ex illis est Molina
l. p. q. 3. a. 4. d. 2. Fonseca 4. Metā c. 2. q. 4.
sect. 3. et 4. Gyllius lib. 2. tractu 4. c. 6. n. 2. Albertin.